

# Скритата история на четиридесети стих — двадесет и четвърто число

*Езекиил, пета глава*

Jeff Pippenger  
2026-08-10

В пасажа от „Свидетелства“, том пети, който разглеждаме вече в продължение на няколко статии, ни се представя видението за храма, дадено на Езекиил, Исаия и Йоан:

„Тези поуки са за наша полза. Ние трябва да утвърдим вярата си в Бога, защото непосредствено пред нас е време, което ще изпита душите на хората. Христос, на Елеонския хълм, изложи страшните съдби, които трябваше да предшестват Неговото второ пришествие: „Ще чуете за войни и за военни слухове.“ „Ще се повдигне народ против народ и царство против царство; и на разни места ще има глад, мор и трусове. А всичко това е начало на скърби.“ Макар че тези пророчества получиха частично изпълнение при разрушението на Ерусалим, те имат по-пряко приложение към последните дни.“

## Девети Ав

Тиша Б'Ав, което на иврит означава „деветият ден на Ав“, е еврейският ден, който възпоменава разрушаването както на Първия храм от вавилонците през 586 г. пр. Хр., така и на Втория храм от Тит през 70 г. сл. Хр. И двете разрушения са станали на една и съща календарна дата — деветия ден от еврейския месец Ав (който обикновено се пада през юли или август по Григорианския календар). Когато сестра Уайт съотнася разрушаването на Ерусалим към „времето, което ще изпита душите на хората“ в последните дни, тя посочва две разрушения, които и двете онагледяват скоро идващия неделен закон.

Шестнадесетият стих на Даниил единадесета глава представя онзи неделен закон и съответства на четиридесет и първия стих. В Езекиил разрушаването на Ерусалим е използвано, за да илюстрира отделянето на мъдрите и неразумните девици при неделния закон. Езекиил беше пленник във Вавилон, когато по чудодееен начин бе пренесен в Ерусалим, за да види именно това отделяне в осма до единадесета глава.

И стана в шестата година, в шестия месец, на петия ден от месеца, когато седях в дома си и юдейските старейшини седяха пред мен, че там ръката на Господа Йехова падна върху мен. Тогава погледнах, и ето — подобие като вид на огън: от вида на кръста Му надолу — огън; а от кръста Му нагоре — като вид на сияние, като цвят на кехлибар. И Той простря нещо като ръка и ме хвана за един кичур от косата на главата ми; и Духът ме издигна между земята и небето и ме отведе в Божиите видения в Ерусалим, при входа на вътрешната порта, която гледа на север, където беше седалището на идола на ревността, който възбужда ревност. Езекиил 8:1–3.

Четирите глави, от осма до единадесета, представляват описание на отделянето, а сестра Уайт, когато коментира Езекиил девета глава, посочва не само че това е същото запечатване, както в Откровение, глава седма, но и че Йерусалим представлява лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден в последните дни.

„Хората, които не чувстват скръб поради собственото си духовно отстъпление, нито скръбят за греховете на другите, ще бъдат оставени без Божия печат. Господ възлага на Своите вестители, мъжете със сечива за избиване в ръцете си: „Вървете след него през града и поразявайте; окото ви да не щади, нито имайте милост: изтребете напълно старци и млади, девиси, малки деца и жени; но не се приближавайте до никого, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище.“ Тогава започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“

„Тук виждаме, че църквата — светилището на Господа — бе първата, която почувства удара на Божия гняв. Старците, онези, на които Бог бе дал голяма светлина и които бяха застанали като пазители на духовните интереси на народа, бяха изменили на повереното им доверие. Те бяха заели становището, че не е нужно да очакваме чудеса и явно проявление на Божията сила, както в предишните дни. Времената са се променили. Тези думи укрепват тяхното неверие и те казват: Господ няма да направи нито добро, нито зло. Той е твърде милостив, за да посети народа Си със съд. Така „Мир и безопасност“ е викът на мъже, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да покажат на Божия народ неговите престъпления и на дома Яковов — неговите грехове. Тези неми кучета, които не искаха да лаят, са онези, които ще почувстват справедливото възмездие на оскърбения Бог. Мъже, девиси и малки деца всички загиват заедно.“

„Мерзостите, заради които верните въздишаха и плачеха, бяха всичко, което можеше да бъде разпознато от ограничените човешки очи; но далеч най-тежките грехове — онези, които възбуждаха ревността на чистия и свят Бог — оставаха неразкрити. Великият Изследовател на сърцата знае всеки грях, извършен в тайна от вършителите на беззаконие. Тези хора започват да се чувстват сигурни в измамите си и поради Неговото дълготърпение казват, че Господ не вижда, и след това постъпват така, сякаш Той е оставил земята. Но Той ще изобличи тяхното лицемерие и ще открие пред другите онези грехове, които те тъй старателно са крили.“

„Никакво превъзходство по ранг, достойнство или светска мъдрост, никакво положение в свещена служба няма да предпази човеците от това да пожертват принципа, когато бъдат оставени на собствените си измамливи сърца. Онези, които са били считани за достойни и праведни, се оказват главатари в отстъпничеството и примери за безразличие и за злоупотреба с Божиите милости. Техния нечестив път Той няма да търпи повече, и в гнева Си постъпва с тях без милост.“

„С неохота Господ оттегля присъствието Си от онези, които са били благословени с голяма светлина и са почувствали силата на словото в служене на другите. Някога те бяха Негови верни служители, удостоени с Неговото присъствие и ръководство; но те се отклониха от Него и поведоха други в заблуда, и затова биват доведени под Божественото неодобрение.“ Свидетелства, том 5, стр. 211, 212.

Цялата книга на Езекиил е поставена в контекста на разрушението на Йерусалим. В свидетелството на Езекиил обсадата на Навуходоносор, продължила година и половина, е конкретно отбелязана, но „по-прякото приложение“ на предупреждението на Исус в Матей двадесет и четвърта глава е в последните дни. В Езекиил тази линия на истината се намира в двадесет и четвърта глава.

## 15 януари 588 г. пр. Хр.

И пак, в деветата година, в десетия месец, на десетия ден от месеца, Господното слово дойде към мене и каза: Сине човешки, запиши си името на деня, именно на този същия ден; царят на Вавилон се опълчи против Йерусалим в този същия ден. Езекиил 24:1, 2.

На тази дата, която е утвърдена и чрез други библейски свидетелства, започна обсада, продължила осемнадесет месеца. Словото Господне, което дойде към Езекил на тази дата, се състоеше от притчата за кървавия град, онагледена с врящ котел, последван от голям огън. Притчата ясно представя съда над Йерусалим, а в същата глава след нея е описано и как жената на Езекил бе положена в покой чрез удар, като знак, че е започнала обсадата, която в крайна сметка щеше да разруши светилището.

И още словото Господне дойде към мене, като каза: Сине човешки, ето, Аз отнемам от тебе с един удар желанието на очите ти; но ти не плачи и не ридай, и сълзите ти да не текат. Въздържай се от плач, не прави жалейка за мъртвец, привържи превръзката на главата си и обуи обувките си на нозете си, и не покривай устните си, и не яж хляба на човеците. И така, говорих на народа сутринта; а вечерта жена ми умря; и на сутринта постъпих, както ми бе заповядано. Езекиил 24:15–18.

Тогава хората около Езекиил попитаха какъв е смисълът на притчата и на смъртта на неговата жена.

И народът ми каза: Няма ли да ни кажеш какво значат за нас тия неща, че вършиш това? Тогава им отговорих: Господното слово дойде към мен и каза: Говори на Израилевия дом: Така казва Господ Йехова: Ето, Аз ще оскверня светилището Си, великолепие на вашата сила, желанието на очите ви и онова, което душата ви жали; и синовете ви и дъщерите ви, които сте оставили, ще паднат от меч. Езекиил 24:19–21.

В разглеждания пасаж и жената на Езекил, и светилището са определени като „желанието на очите ти“. Библейските историци посочват, че обсадата е продължила осемнадесет месеца, докато обсадите на Цестий и Тит са продължили четири години — от 66-та до 70-та година. При точно изчисление на времето от първата обсада на Цестий до разрушението се получават три години и половина; но при прилагането на „инклузивното броене“, което е най-често използваният начин на изчисление в Библията, то е четири години. Познаването, че и двата начина на броене са валидни, ни позволява да видим както три години и половина от Цестий до Тит, така и четири години.

Имаме две свидетелства за неделния закон в двете разрушения на Ерусалим, и подробностите и на двете истории трябва да бъдат приложени към скоро идващия неделен

закон — когато Лаодикия е избълвана от устата на Господа. Началото на обсадата от Навуходоносор е отбелязано със смъртта на жената на Езекиил. При нейната смърт на Езекиил бе заповядано да не скърби открито, защото той беше знаменieto за юдеите, които биваха отвеждани в плен.

Началото на четиригодишния период от 66 до 70 г. е белязано от знака на мерзостта на запусцението, който беше знакът за християните в Йерусалим да побягнат.

И тъй, когато видите мерзостта на запусцението, за която е говорил пророк Даниил, че стои на свято место, (който чете, нека разбира:) тогава ония, които са в Юдея, нека бягат по планините. Матей 24:15,16.

Две обсади, които явно съответстват една на друга, и и двете обсади съдържат „знак“ в началото на обсадата. Когато Езекиил обяснява какво е означавала смъртта на неговата жена и липсата на скръб от негова страна, той обяснява и след това записва:

Така Езекиил е за вас знамение: според всичко, което е извършил той, ще извършите и вие; и когато това стане, ще познаете, че Аз съм Господ Йехова. Езекиил 24:24.

Знакът на смъртта на жената на Езекиил беше отъждествяване с предстоящото скоро разрушение на Ерусалим и храма и последвалия плен във Вавилон. Знакът на мерзостта на запусцението, за която говори Даниил, беше предупреждение да се избяга от разрушението, но и двете обсади имат знак в началото.

Ще има пророческа обсада преди скоро идващия неделен закон, и смъртта на жената на Езекиил е символ, че лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден е била напълно отмината; докато Езекиил е символ на сто четиридесет и четирите хиляди и е символ на знамето, което се издига в началото на обсадата. Езекиил е знамето на сто четиридесет и четирите хиляди в началото на обсадата на Вавилон, а белегът на мерзостта на запусцението в началото е „знакът“ на Рим. Единият знак говори за вътрешно предупреждение, а другият — за външно предупреждение. Несъмнено е имало предупреждение към християните в 66 година, но предупредителният знак е бил Рим. Знакът при разрушаването на Вавилон е била жената на Езекиил. Рим е класата, която приема белега на звяра, а Езекиил — знакът на онези, които приемат Божия печат.

## Два заключителни периода

Първата обсада продължи осемнадесет месеца, а втората обсада продължи четири години. И двете обсади намират своето „по-пряко“ изпълнение в последните дни, и двете обсади са пряко свързани с пророчеството за триста деветдесет и една години и петнадесет дни, намиращо се в Откровение 9:15.

Началото на петте месеца от Откровение 9, стих 10 включваше история, която отбелязва период от тридесет и осем години, завършващ с четиригодишна обсада, която е свързана с числото тридесет и осем и посочва въздигането на исляма. Тази четиригодишна обсада намира своя съответен паралел в историята, която започна, когато (петте месеца) сто и

петдесетте години завършиха и започнаха триста деветдесет и една години и петнадесет дни. Тя започна на 27 юли 1449 г. и четири години по-късно ислямът наложи петдесет и петдневна обсада на Константинопол, която завърши на 29 май 1453 г.

Когато временното пророчество, започнало на 27 юли 1449 г., завърши на 11 август 1844 г., четирите години на движението на първия и втория ангел от 1840 до 1844 г. се съгласуваха с четиригодишната обсада от 1333 до 1337 г., а също и с четиригодишния период от 1449 до 1453 г. Тези трима свидетели, които всички са пряко част от една и съща пророческа линия, представляват символичен четиригодишен период, когато движението на първия и втория ангел от 1840 до 1844 г. се повтаря в историята на движението на третия ангел. Тези трима свидетели предобразяват четиригодишна обсада в историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Този четиригодишен период е и илюстриран чрез обсадите на Ерусалим през 66 и 70 г.

Началото на четиригодишната обсада от Цестий през 66 г., а след това и нейният край от Тит през 70 г., образуват символ на алфа и символ на омега за период от четири години. Същият този период е представен и като три години и половина, което от своя страна съответства на трите години и половина пророчески години, през които папският Рим потъпкваше светилището.

Но двора, който е въвн от храма, остави въвн и не го измервай, защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. И ще дам власт на Моите двама свидетели, и те ще пророкуват хиляда двеста и шейсет дни, облечени въвн вретница. Откровение 11: 2, 3.

И ще паднат от острието на меча, и ще бъдат отведени в плен между всички народи; и Ерусалим ще бъде тъпкан от езичниците, докато се изпълнят времената на езичниците. Лука 21:24.

Съществено е да се отбележи, че прилагам както „включително“, така и „изключително“ броене към периода, представен от алфа-символа на Цестий до омега-символа на Тит. Това показва, че в рамките на една история са представени две приложения на времето. Вече разгледахме този библийски принцип, когато разглеждахме (преди много статии) времето между посещението на Исус в Кесария Филипова (Паний) и Неговото отиване на Планината на преображението. Двама библийски автори записват шест дни, а един — осем дни.

И след шест дни Исус взема Петра, Якова и Йоан, брат му, и ги извежда насаме на една висока планина. Матей 17:1.

И след шест дни Исус взема със Себе Си Петра, Якова и Йоана и ги извежда насаме на една висока планина; и се преобрази пред тях. Марк 9:2.

И около осем дни след тези думи Той взе Петър, Йоан и Яков и се възкачи на една планина да се помоли. Лука 9:28.

Разрушаването на Йерусалим има „по-пряко“ приложение към последните дни, и това разрушаване е два свидетеля, представени от Вавилон и Рим. Тези два свидетеля се

съгласуват един с друг, но предоставят различни и съществени пророчески характеристики, за да усилят истината. Обсадата от Рим (66 до 70) беше четири години, които също така представляват три години и половина. Трите години и половина се свързват с потъпкването на светилището и множеството, осъществено както от езичеството, така и от папството. Потъпкването от папството беше за три и половина символични години, както е предобразено чрез буквални три години и половина в обсадата от Рим.

Тази четиригодишна обсада също се свързва с четиригодишните периоди, свързани с пророческата линия, която посочва издигането на исляма, а след това и издигането на движението първо на първия и втория, а после и на третия ангел. От Цестий до Тит се пресича с колелото на папския Рим, а също и с колелото на исляма. Колелото на Рим и трите години и половина на Цестий и Тит се пресичат с трите години и половина на папския Рим в символичен смисъл, като по този начин се посочват двете същности на езическия и папския Рим. Колелото на исляма е свързано чрез същата история, разбираана като четири години, но както и при колелото на Рим в тази история, ислямът е свързан с втора сила, подчинена на колелото на исляма — а именно адвентизма. Периодът от три години и половина представлява Рим и в двете му фази, а четиригодишният период представлява исляма и адвентизма. Езическият и папският Рим не могат да бъдат разделени пророчески, нито пък ислямът и адвентизмът.

Това изисква в пророчески смисъл, когато разглеждаме обсадата на Вавилон, в илюстрацията на осемнадесетмесечната обсада да се видят две разбирания за времето. Две представяния на времето в обсадата, доведена от Рим, пророчески изискват две представяния на времето в обсадата, доведена от Навуходоносор. Осемнадесетмесечната обсада на Навуходоносор също може да бъде разбрана като символ на една година и половина. Осемнадесет месеца са една година и половина, а една и половина може да бъде изразена като 1.5 години. Обсадата на Навуходоносор беше едновременно осемнадесет месеца и една цяло и пет десети (1.5) години.

Осемнадесетте месеца се отнасят до силата, която трябваше да потъпче Ерусалим, а 1,5-те години се отнасят до исляма. Пророческото колело на изчисление, което определя осемнадесетте месеца, посочва Вавилон, а другото пророческо колело на изчисление посочва исляма. Все още не сме изложили обяснение как достига до приложението на 1,5-те години във връзка с исляма, но следва да се отбележи, че двете изчисления на времето в разрушението, причинено от Рим, са свързани с пророческото колело на Рим (както езическия, така и папския), а другото изчисление е свързано с пророческото колело на исляма. Тези характеристики се откриват както в алфа-, така и в омега-разрушението на Ерусалим.

Четиригодишната обсада на Ерусалим при Цестий и Тит представлява завършека на една пророческа линия, която започна с тридесет и осемгодишен период, приключил с четиригодишна обсада, символизираща издигането на исляма, а последният четиригодишен период в същата тази линия представлява издигането на знамето на сто четиридесет и четирите хиляди.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.